

LICHTSPOOR

59ste jaargang 2022 nummer 3

Het leven **vieren**

Pasen ligt al achter ons. We hebben het leven gevierd. Dat is een populaire uitdrukking! Als je mensen vraagt hoe ze in het leven staan, hoor je nog wel eens opgetogen: *Ik wil het leven vieren*. Een jonge vrouw schreef een terugblik op haar streng-islamitische jeugd onder de titel: 'Ik ga leven'. Ze bedoelde: nu ga ik genieten van alles wat het leven te bieden heeft. Als je het leest moet je soms even een glimlach onderdrukken, want je denkt: Ja, vroeger, toen ik jong was, wilde ik dat ook. En het lukte nog ook. Je denkt aan je enthousiaste kleinzoon. Als hij weer eens op bezoek is, praat hij honderduit. Hij bruist hij van leven. Wat een plannen, wat een idealen! Wat een leven!

Doormodderen

Maar als het dan weer stil is in je appartement, wat valt er dan nog te vieren van het leven? Je kunt niet zoveel meer. Je handen liggen blauwdooraderd en machteloos op de leuning van je stoel. Je komt nog amper buiten de deur. De thuiszorg komt je in bed helpen. Het leven vieren is voor jou veranderd in 'het leven doorkomen', sterker nog, doortobben soms, doormodderen, voor je gevoel.

Valt er überhaupt wat te vieren, als je je leven hier op aarde ziet wegbreken? Toch wel! Er is immers meer dan wat je voelt aan je lichaam, dan je ziet met je oog. Er is de werkelijkheid van Pasen. Pasen bergt een geheim. Het geheim van een ander leven. 'Ik ben de Opstanding en het Leven', zegt Jezus. 'Wie in Mij gelooft heeft het eeuwige leven.' Dat leven kan door dood noch verderf worden aangetast. Het is een leven gestempeld door de belofte van een volkomen verheerlijking.

Verborgen

Paulus schrijft aan de Kolossenzen: 'Uw leven is met Christus verborgen in God (hoofdstuk 3, vers 3). Dat leven is dus nu nog verborgen; het vraagt geloof. Geloof dat het uithoudt bij alle moeite en pijn. Maar dat 'verborgen' is ook goed. Het is veilig en wel weggeborgen met Christus bij God. Je hoeft het zelf niet te bewaren. Het wordt voor jou bewaard en het ligt voor je klaar.

Gelukkig maar, je was het zelf immers zo weer kwijt. God heeft het voor je gereserveerd in Christus, de Koning van Pasen. Dat mag je nu al vieren als een kind, dat al lang van te voren plezier heeft van het mooie cadeau, dat papa zal schenken. Hij heeft het belóófd. Het verborgen leven wordt werkelijkheid. Mooier dan je ooit had bedacht.

Dan kan het leven ten volle worden gevierd. De Duitse theoloog Bonhoeffer had dat begrepen. Toen ze hem uit de cel haalden om te worden geëxecuteerd, getuigde hij ervan voor zijn medegevangenen: 'Het leven gaat eindelijk beginnen'.

*Ds. J. Westland,
Putten*

In gesprek met de Amsterdamse 'meisjes' Bicker, oud-onderwijzeressen

'We zijn géén Siamese tweeling!'

Twee ongetrouwde Amsterdamse zussen, geboren en getogen in de P.C. Hooftstraat ('toen daar nog gewoon een kruidenierszaak zat'), zijn beiden na hun onderwijsloopbaan neergestreken op de Veluwe. De 'meisjes Bicker', afkomstig uit een beroemd Amsterdams regentengeslacht, genieten hun pensioen in Putten. 'We zijn géén Siamese tweeling, hoor!'

Vera: 'Toen wij een jaar of 16, 17 waren, heeft vader de familiestamboom uitgezocht. Nou ja, we wisten wel dat we van de regenten afstamden. De vrouw van Johan de Witt was ook een Bicker.'

Jeannette: 'Je had in Amsterdam het Bickerseiland, we kenden de portretten van 17e-eeuwse voorouders.'

Vera: 'Als ik met een schoolklas naar het Rijksmuseum ging, zag ik ze daar hangen.'

De twee joviale zussen ontvangen me in hun appartementen in het centrum van het dorp. Via een deur in de royale woonkamer van Vera (65) lopen we zo

het ruimbemeten verblijf van Jeannette (64) binnen. Voornamen meubels, Perzische tapijten, veel kunst aan de muur, boeken. Hartelijke ontvangst ('zeg maar Vera'). En meteen bij de koffie komen de verhalen los, waarbij opvalt dat de ene zus de draad van het gesprek gelijk overneemt, als de ander even een gaatje laat vallen. Dit duo moet elkaar wel door en door kennen.

Vera: 'We zijn opgegroeid in de P.C. Hooftstraat. Vader kwam uit Amsterdam...'

Jeannette: '...moeder uit Tiel. Hij was van 1917, zij van 1923.'

Vera: 'Ze hadden elkaar voor het eerst ontmoet...'

Jeannette: '...in het boemeltje naar Purmerend. Een gelukkig huwelijk, waar wij tweetjes uit geboren zijn. We hebben geen broers of zussen.'

Vera: 'We zijn met de Bijbel opgevoed, gingen naar de christelijke basisschool.'

Jeannette: 'Niet refo, wel best streng. Elke maandag een Psalmversje of een gezang.'

Vera: 'En we spaarden voor de zending. Als je wat geld gaf, was er een zwart poppetje dat 'dank je wel' knikte. Gênant eigenlijk...'

Jeannette: 'En elk jaar zongen we mee in het kinderkoor bij de Matthäus Passion in het Concertgebouw, onder leiding van Meindert Boekel.'

Vera: 'Ja! Het Concertgebouw... de Matthäus, de Messiah, dat missen we hier wel...'

Jeannette: 'We kregen het christelijk geloof dus van huis uit mee. Een rebelse periode hebben we nooit gehad.'

Vera: 'Heel on-Amsterdams eigenlijk.'

De 'meisjes' zijn ook altijd in het ouderlijk huis blijven wonen.

Vera: 'We hebben weleens verkering gehad. Jeannette was zelfs verloofd.'

Jeannette: 'We lieten elkaar vrij.'

Maar uiteindelijk is geen van tweeën getrouwd. Ze kozen beiden voor het onderwijs en later nota bene voor dezelfde basisschool, in Amsterdam-Osdorp.

Jeannette: 'Dat klinkt heel close, maar er waren dagen dat we elkaar amper tegenkwamen. Zij deed middenbouw, ik de onderbouw. Het was een grote school.'

Vera: 'De meeste kinderen hadden een migratie-achtergrond. Marokko, Turkije, Curaçao, India, Ghana, Colombia, we hadden leerlingen uit alle windstreken. Niet altijd makkelijk, want sommigen kwamen rechtstreeks 'uit de rimboe'. Maar het is net als met die Oekraïense kindertjes: spelenderwijs pakken ze de taal snel op. Ik vond het mooi om juist op deze

school te werken, want ik vertelde hen graag over de geschiedenis, en de bijbelse geschiedenis. Als ik nog weleens in Osdorp kom, ontmoet ik er oud-leerlingen die zeggen: Juf Bicker, ik herinner me nog uw appeltje – ik at altijd appels – en uw mooie verhalen. Daar ben ik dankbaar voor. Op het laatst was de school totaal geseculariseerd; docenten ondertekenden een formulier dat ze de christelijke grondslag zouden respecteren, maar ze waren nauwelijks op de hoogte van de Bijbel.'

Jeannette: 'Je voelde je soms een eenling. Op school waren Vera en ik de enigen die nog uit de Bijbel vertelden. Je ging als enige in de straat naar de kerk. "Twéé keer naar de kark?" vroeg een buurvrouw plagerig. Alsof het een straf was...'

Vera: 'Jij kon overigens minder goed tegen die vervelende opmerkingen dan ik. Ik liet ze gewoon van m'n rug afglijden.'

Jeannette: 'Leerlingen kregen soms te maken met echtscheidingen. Verdrietig, vond ik dat. "Juf, mag ik met u mee?" vroegen ze dan na schooltijd. Of dan zei zo'n jochie: "Ik wou dat u mijn moeder was."'

Vera: 'Schrijnend.'

Jeannette: 'Tot 2006 hebben we in de P.C. Hooftstraat gewoond; een huis uit 1870. Vera woonde op de eerste etage, onze ouders op de twee, ik op de derde. Papa overleed in 1995, later werd de kronkeltrap teveel voor mama. De straat was op een gegeven moment onleefbaar; parkeren was peperduur geworden. De

huisarts kon alleen op maandagmorgen langskomen; zelfs met een esculaap mocht hij niet zomaar even parkeren voor een bezoek. Ach ja, de gezelligheid van vroeger verdween. Er liepen alleen maar Bekende Nederlanders door de straat. Carel Willink, Jaap van Zweden, Pim Fortuyn, voetbalsterren, leden van het Koninklijk Huis, Willem Holleeder...'

Vera: 'De leuke sfeer maakte plaats voor het grote geld. Het zwarte geld ook.'

Jeannette: 'En dan werd er een keer een Joegoslaaf omgebracht, bij ons op de stoep. Zette de politie de straat af, konden we niet naar school. Goed dat vader dat allemaal niet heeft mee hoeven maken. Ook toen hij overleed is de straat afgezet trouwens. Hij was zijn leven lang lid geweest van de coöperatie. Alle winkeliers stonden in de deuropening. Tot aan het stoplicht hebben ze de kist waardig gedragen.'

We spreken over de actualiteit, de oorlog in Oekraïne.

Vera: 'Als we de beelden zien van die mensen in schuilkelders, heeft dat veel impact. Soms denk ik: God, waarom? Waar bent U? Dan staan de tranen me in de ogen. Ik heb er slapeloze nachten van gehad.'

Jeannette: 'Onze moeder heeft als 17-jarige in de oorlog Tiel moeten ontvluchten, uit angst voor bombardementen. Ze heeft vaak verteld hoe ze niet veel meer mee kon nemen dan een handtasje met wat persoonlijke bezittingen. Dat verhaal komt steeds weer bij me boven, als ik de Oekraïense vluchtelingen op de stations zie, met wat schamele bezittingen. Het zal je overkomen...'

In 2006 verhuisden de Bickers naar Amstelveen; twee jaar geleden, na hun pensionering lieten ze hun oog vallen op een appartementencomplex op de Veluwe. Jeannette: 'Dit was pas de tweede verhuizing in ons leven.'

Vera: 'We komen hier al twintig jaar met vakantie. Zo'n degelijk bolwerk is het hier trouwens ook niet hoor. Bij de laatste verkiezingen wonnen VVD en D66.'

Jeannette: 'Maar het is anders dan 68 kilometer verderop, ons vorige huis.'

Vera: 'Hier zitten op zondag wel meer dan duizend mensen in de kerk. Indrukwekkend, als je dat niet gewend bent. Maar de dominee vertelt dat het aantal leden van de hervormde gemeente in de afgelopen 10 jaar is gehalveerd, van 12.000 naar 6.000. Dat schokt me dan.'

Via de bijbelkring zijn ze snel ingeburgerd. Elke dag doen ze online mee aan een bijbelquiz, beterbijbel.nl.

Vera: 'Er zijn drie niveaus, we doen ze maar meteen alle drie.'

Jeannette: 'Het zijn meerkeuzevragen, maar je steekt er veel van op. Vanmorgen had ik alles meteen goed.'

Vera: 'De ene keer ben je in 10 minuten klaar, een andere keer moet je echt even goed de Bijbel er op naslaan. Ja, met onze bijbelkennis zit het wel snor; we hebben een degelijk ondergrondje.'

Nog koffie? Een foto? Binnen of buiten, op het terras? Je ziet we hebben voor het eerst van ons leven een eigen tuintje. De eekhoortjes lopen hier door de tuin...'

Zondagsschool

Een twintigtal kinderen
om een kale tafel
op schragen.

Wij zitten te zingen
dat alles, hoe schoon ook,
eenmaal vergaat,
maar dat al wat gedaan werd
uit liefde tot Jezus,
zal blijven bestaan.

Als ik een man geworden ben,
zal er nog een regel
bijkomen:

Wie in de liefde blijft,
die blijft in God
en God in hem.

In deze regels
ben ik,
daarbuiten
niet meer.

Geert Boogaard

De tachtigste verjaardag

Dora is weer vroeg wakker, het is nog donker. Haar knie doet pijn, ze probeert een kussen, een andere houding. Het helpt niet, dan toch maar theezetten. Achter haar rollator schuttert ze naar het keukentje. Ze huivert in haar ochtendjas, de verwarming staat laag. Ze moet zuinig zijn. Het flatgebouw wordt gesaneerd, nu de meeste appartementen leeg staan, lijkt het kouder.

Dora wacht op een aanleunwoning. Daar zal vloerverwarming zijn, wat een vooruitgang! Dora kan het haast niet geloven! Net als het feit dat ze vandaag de leeftijd van tachtig jaar bereikt. Wie had gedacht dat ze dat zou halen? Haar wieg stond in Boedapest, Hongarije. Ze heeft nog een paar foto's die de feiten boekstaven, de trouwfoto van haar ouders, een van haar babybroertje en een vergeelde krant uit 1956. Maar herinneringen wil ze dat niet noemen, er is verschil tussen weten en voelen. Dat eerste stuk van haar leven heeft ze dichtgemetseld en dat laat ze zo.

Haar herinneringen beginnen in Bela Crkva, het Joegoslavische tehuis waar weeskinderen uit Hongarije moesten wachten op een definitieve plek, ergens in Europa. Zij was zo'n Hongaars oorlogsweskind. Ze weet nog van een lange, bange treinrit, geen idee waar naartoe.

Na het uitstappen werd ze in een enorm grote hal opgewacht door een lange blonde man. 'Kom maar, jij mag bij ons!' gebaarde hij en ze had haar koude hand in de zijne gelegd. Tante Nel had de deur wagenwijd opengegooid en Dora kreeg een plak zelfgebakken cake, nog warm uit de oven. Iets lekkerders heeft ze nooit geproefd! Wat heeft ze goede herinneringen aan haar pleegouders, ze had een thuis gevonden bij tante Nel en oom Piet. Nog steeds houdt ze trouw hun graf bij, meer familie is er niet.

Ze warmt haar handen aan de beker thee, buiten wordt het licht. Er komt een bus de parkeerplaats oprijden. De deuren klappen open, de mensen stromen naar buiten. Koffers en tassen worden uitgeladen. De thee gulpt over de rand, zo haastig zet ze de beker neer. Terwijl ze de spetters opdeft, weet ze het weer. De Oekraïners! Ja, ze wist ervan. De gemeente had een brief gestuurd, waarin stond dat de leeggekomen appartementen tijdelijk beschikbaar zouden worden gesteld aan gevluchte mensen uit Oekraïne. Vorige week had de Kringloopvrachtwagen af en aan gereden en werd er meubilair en witgoed naar binnen gesjouwd.

'Rustig nou!' bezweert ze het snelle bonzen in haar borst. Er lopen mensen langs haar raam. Een man draagt een slapend kind, twee jonge vrouwen met baby's, een magere jongen met een kat in zijn armen. Hun gezichten zijn bleek en vermoeid. Het huilen van een kleuter echoot in Dora's oren. Zal ze op het raam kloppen? Zeggen dat ze welkom zijn? Ze kan het niet, ze zit hier met gevouwen handen en een hart met een radeloos ritme. "Lieve God, ' fluistert ze, 'wanneer is het nu eens klaar met de oorlog? Wanneer kunnen we eindelijk eens onbezorgd leven?' Ze huilt met haar gezicht in de theedoek, ze wist niet dat ze zoveel tranen had. 'Tachtig jaar ben ik en nog geen verandering, hebben we dan nooit iets geleerd? Ik verlang zo naar alles heel, alles goed.'

Ze strompelt terug naar haar slaapkamer, waar ze met theedoek en al onder haar dekbed kruipt. Als ze wakker wordt is bijna middag. Het kost moeite om helder te worden, wat droomde ze toch? Iets wat troostte, geurde, zoet en warm. Cake! Ze droomde dat ze cake aan het bakken was! Maar dat kan ze waarmaken, toch?

Cakemeel, roomboter, suiker en eieren. Een wonder

dat de mixer het nog doet, voor zichzelf bakt ze nooit en wanneer heeft ze voor het laatst de oven gebruikt? Intussen verneemt ze de geluiden van de nieuwe bewoners. Voetstappen boven, het verschuiven van meubilair, stromend water, getik in de verwarmingsbuizen. Die geur uit de keuken, daar wordt ze rustig van.

Net als ze wil kijken of de cake al klaar is, gaat er een alarm af. Ongelooflijk hard en schel lijkt het uit alle hoeken van de kamer te komen. Dora geeft een schreeuw en stuntelt naar de voordeur zich vasthoudend aan alles wat ze tegenkomt. Wat gebeurt er, moet ze vluchten? Op de galerij klinkt het snerpande geluid nog harder en er flitst een rood licht. Is het nu hier ook oorlog? Bij de burens en verderop vliegen de deuren open, mensen met schrikogen en bleke gezichten drommen naar buiten. Dora staat oog in oog met de jongen, die ze zojuist met een poes zag lopen. Hij roept iets, maar ze spreken elkaars taal niet. Dora moet zich vasthouden aan de balustrade, ze gaat toch niet flauwvallen? Waar komen al die mensen ineens vandaan?

Dan klinkt de vertrouwde stem van de huismeester. Hoe kan dat, die was toch al verhuisd? Is hij weer terug?

'Rustig maar, dat is de rookmelder, Dora, heb je wat op het vuur staan?'

'Niks! Oja, een cake in de oven! Als welkom voor de nieuwe burens!'

Hij struint met een vaart naar binnen, gooit de balkondeur open en voordat Dora aan de arm van de een onbekende in de keuken is, is het snerpande geluid gestopt. Iedereen lacht opgelucht. Dora verzucht: 'Als'tie nu maar niet te erg verbrand is!' De huismeester pakt de pannenlappen aan en doet de ovenklep open.

Onder het toezien van de nieuwe bewoners die nieuwsgierig achter hen binnengekomen zijn, tilt hij een perfect gerezen, goudgele cake uit de oven, terwijl hij roept dat die oven dringend een schoonmaakbeurt nodig heeft. Maar dat verstaat niemand, ook Dora niet, vanwege het applaus dat spontaan opklinkt.

De koffie is heet en sterk, de cake zacht en zoet: in de onbarmhartige wereld is Dora's kamer voor even een oase van vrede.

Wie weg is, wordt gezien!

Vroeger speelden we op straat of in het park verstoppertje.

‘Wie niet weg is, wordt gezien!’

Je moest je op tijd zien te verbergen. Je vriendje die de klos was, moest in zijn eentje iedereen proberen te zoeken. Wie niet weg was, werd al gezien, die had verloren.

Merkwaardig dat we in de Bijbel, van Genesis tot Openbaring, het tegenovergestelde tegenkomen: wie weg is, wordt gezien!

Het verloren schaap was weg, maar de Goede Herder zag het in gedachten en ging net zo lang op zoek, tot Hij het vond. De 99 andere liet hij daarvoor in de steek, die werden even niet gezien.

De vrouw die één van haar tien penningen verliest, keert het huis met bezems, net zo lang tot ze de verlorene vindt.

De verloren zoon trok naar een vergelegen land. Toen op zijn terugtocht nog veraf was, werd hij gezien. De vader rende op hem toe en sloot hem in de armen.

Als u zichzelf verloren voelt, als u het gevoel hebt dat niemand in moeilijke tijden naar u omziet, als u geen moed meer hebt om omhoog te zien, dan blijft deze oersterke draad door de hele bijbelse verkondiging staan: Wie weg is, wordt gezien!

Daarvan kan elk verloren schaap verzekerd zijn.

Niet alle geloof is om het even

‘Wat is hier aan de hand?’ Verontrust kijk ik het echtpaar op de eenpersoonskamer van onze afdeling Interne Geneeskunde aan. Als twee in elkaar gedoken vogeltjes zitten ze wat naar elkaar te kijken, mijnheer in bed, mevrouw in de stoel bij het raam. Droefenis hangt in de kamer. Mijnheer is ongeneeslijk ziek. Nog maar enkele dagen geleden waren hij en zijn vrouw met moed plannen aan het maken voor een voorjaars-uitstapje, want er was uitzicht op tijd samen. Na overleg met hun oncoloog en een gesprek waarbij ze mij hadden uitgenodigd, hadden ze besloten tot beperkte therapie om de tijd die ze samen nog hadden tot een goede tijd te maken. ‘Er zijn een paar dingen die we nog graag wilden doen, en de zaak moet nog goed worden overgedragen. We zijn niet gelovig of zo,

maar er zal toch wel iets zijn? We zijn altijd goed geweest voor anderen. Veel vrienden hebben we niet, dat gaat zo met een zaak: je hebt veel kennissen, maar weinig vrienden, daar hadden we nooit tijd voor. De kinderen zijn goed voor ons, maar ze hebben het druk en ze wonen niet dichtbij. We willen nog eens met z’n allen naar een huisjespark. We vinden het fijn dat u langskomt als we hier zijn, als u ons maar niet de kerk in praat.’

Zo hadden we het afgesproken. Maar nu was er iets anders de kamer ingevaren. Wat is hier aan de hand? Er was onverwacht een verre kennis opgedoken, iemand die de toekomst ‘zag’ en daar ook ongevraagd mededelingen over had gedaan. Hij had zijn gewicht

in de schaal gegooid, en met zijn honderd kilo was dat niet mis geweest: 'Jan, sorry, als ik zondag weer kom, ben je er niet meer, ik kan het aan je zien en voelen.' Geschrokken hadden ze gezegd dat hij helemaal niet welkom was, nu niet en nooit, 'maar zoiets blijft toch hangen: we hebben de huisjes afgezegd, dat kon nog net. En nu weten we het niet meer.'

Verborgen

Ik voel woede in me oplaaien, een deernis. Ik wend een hoestbui voor om me even te kunnen hernemen op de gang. 'Ik kom zo terug', zeg ik. Ik hoef hen met mijn innerlijk gestampvoet niet nog meer overstuurt te maken.

Als ik terugkom, zeg ik dat ik mijn schrik en boosheid de baas moest worden. 'Zo te horen heeft uw kennis uw belang niet erg op het oog gehad', zeg ik. 'Hij gaat zijn boekje ver te buiten. Hij permitteert zich u te ontreddeken, bezwaart u met voorspellingen waar

u niet om gevraagd hebt. Hij is wat de Bijbel noemt, een foute profeet. Als u het goed vindt, zeg ik maar een bijbelwoord op, dat heeft oude papieren: 'De verborgen dingen zijn voor God, en er zijn andere dingen bekendgemaakt voor u en uw kinderen.' Daar hebt u uw handen vol aan voor vandaag.' De zon breekt door de wolken. 'Uw God geeft u gelijk', zegt mijnheer. Hij grijnst: 'Dat lucht toch een beetje op.'

Een half jaar later werd mijnheer met de wensambulance naar het strand gebracht, zijn laatste wens. Op een brancard had hij de zon zien ondergaan, 'zo mooi als op een ansicht', zei zijn vrouw later. Ze vertelde ook dat hij gezegd had dat hij zijn kennis 'met hulp van God' toch te slim af was geweest.

Je huis bereiden

Ik herinner me hoe ik jaren geleden Theo Zweerman, een gelovige rooms-katholieke filosoof, uitnodigde voor een spreekbeurt. Ik belde hem op. 'Ik dank u zeer voor uw uitnodiging mevrouw', zei hij, 'maar ik heb net van de arts begrepen dat ik mijn huis moet bereiden. Ik neem aan dat u vanwege uw ambt begrijpt, wat ik daarmee bedoel. Ik heb de arts geen uitspraken ontfutseld over de tijd die ik nog heb, dat is niet van hem maar van God. Ik weet wat mij te doen staat.'

'Je huis bereiden' – dat is de uitdrukking van een zieke oudtestamentische koning, die nog maar weinig mensen kennen. Er wordt mee bedoeld dat je nog maar kort te leven hebt, naar de mens gesproken, en dat de tijd die je rest gegeven is om je leven netjes af te hechten. Later hoorde ik hoe hij dat deed. Studenten die nog een laatste tentamen kwamen doen, nodigde Zweerman uit om een keus uit zijn boekenkast te maken. 'Waar ik heenga, kan ik die boeken niet meenemen', had hij gezegd. 'Het is mijn wens dat boeken die me dierbaar zijn voor anderen op hun beurt dierbaar worden. Ik heb mijn God, dat is genoeg. Ik verwacht iets nieuws.'

Met toestemming overgenomen uit: Goed gereedschap is het halve werk; de urgentie van theologie in pastoraat en zorg, door Kees en Margriet van der Kooij, Zoetermeer 2017.

Een herder is mijn HEER

Een herder is mijn HEER, mijn God,
ik laat mij door Hem leiden.
Met Hem kent leven geen gemis,
zijn liefde is mijn weide.

Naar groene heuvels gaat Hij voor,
naar frisse waterstromen;
mijn leven zet Hij op een spoor
van ongedachte dromen.

Omsluit mij een diepdonker dal
waar nooit de zon zal schijnen,
geen angst verlamt mij, want Hij zal
mij troosten en geleiden.

Zijn Naam behoedt mij, is voor mij
een stok tegen gevaren,
een staf die nieuwe wegen wijst,
voor dwalen wil bewaren.

Hij richt voor mij een maaltijd aan,
zijn goedheid vult mijn beker.
Wie mij belagen zien het aan;
ik ben van Hem verzekerd!

Zijn goedheid en zijn trouw zijn mij
een huis om in te wonen.
Ik schuil bij U mijn leven lang,
Mijn God, mijn onderkomen.

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal
per jaar en is een uitgave
van de IZB, vereniging voor
zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. M. de Goei-Jansma
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A. de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Koos van Noppen, 3-5,
Shutterstock, pag. 1, 6, 8, 9, 10-11